

89 sterke RV-lister

■ ■ Partileder Aslak Sira Myhre er fornøyd med liste-stillingskampanjen til RV. Vi endte til slutt opp med 89 rene RV-lister, og dessuten er RV med på 8 fellestister.

■ ■ – Vi har knyttet mange nye kontakter, fått nye lag, og revitalisert gamle lag, og vi har gode muligheter for å gjøre valget til høsten til det beste i RVs historie, sier Sira Myhre til *Opprør*.

■ ■ I både Oslo og Bergen har RV hatt svært gode meningsmålinger etter at de sterke listene har blitt presentert, og i begge byene har RV mulighet til å komme inn med tre representanter.

SIDE 4

Opprør

Medlemsblad for Rød Valgallianse

MEDLEMSBLAD FOR RØD VALGALLIANSE, NR 2 1999

Dette nummer:

TYRKIA

2000-AMNESTI

KOSOVA

I.MAI

STERKE RV-LISTER

NEI TIL NATOS KRIGFØRING: Bomber løser INGENTING

NATOs bombing av Jugoslavia er et resultat av vestens forsøk på å utvide sitt militære og økonomiske herredømme østover, og har ikke hatt noe med hjelp til Kosovarene å gjøre.

Bombingen fører ikke til noe annet enn mer lidelse for folket i Jugoslavia:
BOMBING LØSER INGENTING!

<http://www.rv.no> – den revolusjonære heimesida for deg!

Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhus gate 27, 0183 Oslo

C-BLAD

10602
EIVIND REIERSEN
BIRKEVN. 5
1450 NESODDTANGEN

OPPRØR

MEDLEMSAVIS FOR RØD
VALGALLIANSE

Redaktør: Lars Nygaard
Redaksjon: Finn Olav Rolijordet,
Maj Lindholt, Aslak Sira Myhre,
Bjarke Friberg, Ann-Mari Volden

Bladbunad: Lars Nygaard
Trykk: Avistrykk Oslo

Adresse:
Osterhausgate 27, 0183 Oslo.
Telefon: 22 98 90 58
Telefaks: 22 98 90 55
E-post: oppror@rv.no

ÅLENE I OPPOSISJON

Rød Valgallianse er i dag det eneste partiet som utgjør noen virkelig opposisjon til den herskende krigsideologien på stortinget og i pressen. Sosialistisk Venstrepartis stortingsgruppe gir ikke noen stemme verken til de 25% av Norges befolkning som er mot Natos bombing av Jugoslavia, eller de 25% som tviler i spørsmålet.

Situasjonen er blitt enda verre etter SVs landsmøte, der NATO-fløyen vant en knusende seier fordi opposisjonen i SV lot seg presse av Kristin Halvorsens trusler om å gå av som partileder. Resolusjonen som ble vedtatt krever at folkemordet i Kosova skal stoppe før NATOs krigføring gjør det; det er en argumentasjon som kunne vært tatt ut fra en hvilken som helst leder i VG eller pressemelding fra NATOs hovedkvarter.

For virkeligheten er at NATOs krig er en del av problemet og ikke en del av løsningen. Virkeligheten er at det eneste som har skjedd etter at NATO begynte sin angrepskrig er en voldsom akslerasjon av serbernes skitne krig og en nærmest total tilintetgjørelse av den engang kraftige politiske opposisjonen i Jugoslavia.

Selv om mange i Norge er sterkt kritiske til NATOs angrepskrig, fungerer stortingspartiene og de dominerende mediene i Norge som megafoner for regjeringens krigspropaganda. Dette gjør at RV, som det eneste partiet som taler makta midt imot i dette spørsmålet får, et stort ansvar. La oss vise oss verdige det ansvaret: Nei til Natos bomberegn!

Lars Nygaard

By oss ikke noe smått!

*By oss ikke noe smått
noe halvt*

Be oss ikke ta til takke!

Vi kommer her

*med gløden fra alle bålene i oss
svien fra alle slagene*

og støvletrampene mot hjertet

med sulten i de ulevde livene

og den forferdelige heten

i vår aldri gjengjeldte kjærlighet

Stå ikke i veien for oss

når vi kommer for å vende jorda

med voldsomme spatak

når vi kommer for å dyrke den

på vårt vis.

Stå ikke i veien for oss

for vi eier morgendagen!

Kjersti Ericcson

Utdrag fra diktet «By oss ikke noe smått!». I *By oss ikke noe smått*, Oktober forlag 1988

Finnes fagrørsla i neste århundre?

Fagbevegelsen har blitt en kontororganisasjon som venter at nye medlemmer skal komme med eple i hånden og ydmykt blick, og ser foreløpig ikke ut til å makte utfordringene foran neste århundre.

Landsorganisasjonen, symbolet på samling av norsk fagbevegelse og den dominerende krafta i alt faglig arbeid i Norge i dag, fyller 100 år i år. Det er på sin plass med gratulasjoner, på godt og vondt. Godt fordi LO og fagbevegelsen i dette århundre har vært pådriver for både demokratiske og sosiale reformer som vi nyter godt av i dag, og har vært en kamporganisasjon for den norske arbeiderklassen.

Vondt fordi LOs historie har vært skjemma av ei partipolitisk knytting til det statsbærende Arbeiderparti, og i mange sammenhenger først og fremst har vært et redskap for å sikre klassekompromiss, arbeidsfred og maktas interesser i det norske samfunnet. Solidaritetslinja, kampen mot de ville streikene på 70-tallet, NKP på 50-tallet og den nære knyttinga til politisk overvåking er de verste eksemplene på dette.

Men det er ikke bare tid for å gratulere. Jeg tror at den norske fagbevegelsen også trenger en advarsel inn mot et nytt århundre. Hvis en Yngve Hågensen skal kun blåse i arbeiderbarter i norsk offentlighet om 100 eller for den saks skyld 30 år, må det skje drastiske endringer.

Det industrielle proletariatet som la grunnlaget for fagorganiseringa i Norge for 100 til 150 år siden er i ferd med å forsvinne. Samtidig vokser det fram en «ny» arbeiderklasse inne for handel, service og blant løsarbeidere i offentlig og privat sektor. Dette burgerproletariatet er ikke bare et ungdomsfenomen, men ser ut til å utvikle seg til et permanent sjikt i arbeidsmarkedet. Etterhvert som arbeidsmarkedet blir liberalisert og fleksibilisert, legges grunnen for nye skiller, mellom fagarbeid og lausarbeid, mellom faste og foreløpige stillinger og mellom kunnskapsarbeid og det ofte glemte, helt vanlige kroppsarbeidet som ikke forsvinner.

Det typiske for det nye arbeidsmarkedet, både i Europa og USA, er at det ikke er organisert. Burgerproletarene jobber i arbeiderfiendtlige bedrifter, de har få og små horisontale bånd og heller ikke arbeidsforhold som tilsier denne typen organisering – og de blir i liten grad sett av de store fagforbunda. Mangelen på organisering er nemlig ikke bare et resultat av høyresidas fagforeningsknusing, men kommer også av mangel på interesse fra den etablerte fagbevegelsen.

Det er ingen grunn til at det som har ramma USA, England eller Belgia ikke skal ramme Norge. Sjøl om den restene av den sosialdemokratiske modellen og bivirkningene av oljeutvinninga gir oss en hvis tre-

Fagbevegelsen må på nytt sette i gang en svær organisering. Her fra 1.mai på Youngstorget.

ghet, så ser vi at endringene kommer for fullt. LOs motstrategi forløpig ser ut til å være favørkort og studentsatsing.

Det holder ikke. Fagbevegelsen kan ikke bli en markedsaktør som tilbyr arbeidstagerne god forsikring og billige sydenturer, hvis dette skal være begrunnelsen for å fagorganisere seg slår LO beina under seg sjøl. Et av hovedproblemene med å organisere folk i den globaliserte verden er det kulturimperialistiske menneskeidealet står så sterkt. Vi er kunder, konsumenter og klienter, individer som på individuelt grunnlag av individuelle valg skal avgjør hva vi er, vil være og hvordan vi skal finne «lykken». De kollektive idealen som fagbevegelsen er tufta på mister oppslutning i møte med TV2, reklame og fri konkurranse, og da mister fagbevegelsen muligheter på sikt.

Favørkortet er like mye knefall som tilpassing, og kommer ikke til å sikre at jenter på deltid i ISS eller guttene på burgerking blir medlem i noen fagforening. Skal fagbevegelsen sikres ei framtid som kraft i det norske samfunnet i et nytt århundre må man tenke som på begynnelsen av dette.

LO skal ikke bevares, men bygges. Det hjelper ikke å si gutta på gølvet fra talerstolen første mai, og heller ikke å ta på seg ansvaret for evt. oppgang i norsk økonomi i kraft av moderasjon. Å verve ungdom som medlemmer i fagbevegelsen, å sikre kollektiv organisering i ei reklamefinansiert tid, er en politisk oppgave. Den kan bare løses gjennom politisk kamp og aktivt utadretta arbeid. Fagbevegelsen må stille seg i spissen i en kamp for å gjenreise kollektive idealer.

Det må føres kamp mot Coca-Colas verdensbilde,

mot rollen som konsument og klient, og for frigjøring av folk si tid, tanker og evner. Diskusjon om etter- og videreutdanningsreform og kortere arbeidstid kunne ha vært begynnelsen på noe sånt, men fagbevegelsen har ikke tatt offensiven eller klart å definere premisse- ne for det som skal skje.

Fagbevegelsen må begynne et svært arbeid for å organisere folk. Hvis man ikke vinner inn i burgerproletariatet når det nå etablerer seg, er det ingen grunn til at man skal vinne fram seinere. Isteden vil denne arbeidstokken bli ei brekkstang retta mot de i organiserte sjikta og fagarbeiderne, ei brekkstang for sosial dumping og press mot lønns- og arbeidsforhold. LOs sommerpatrulje er et piss i et hav av dårlige arbeidsforhold, og er sammen med forsøksprosjekter i Hotell- og Restaurant det eneste tydelig arbeidet som drives i dag for å vinne Lille Lørdag-generasjonen for LO.

Det kan se ut som fagbevegelsen har blitt en kontororganisasjon som hviler på etablerte strukturer og forventer at deltager i de nye strukturene skal møte opp på forbundskontorene med eple til ledelsen og søknad om medlemskap. Det skjer ikke i virkeligheten, og det hjelper lite å knytte folk til seg som studenter, hvis man ikke klarer å vinne dem som arbeidstager. Virkeligheten er at studenter jobber på 7-11, og i hele det store multinasjonale selskapets virksomhet i Oslo finnes det en -1- fagorgansiert. Fortsetter det slik blir det lite snakk om fagbevegelsen i det 21. århundre.

Aslak Sira Myhre

Sterke RV-lister

Når fristen gikk ut 1. april var 89 rene RV-lister levert inn, og i tillegg er RV med på 8 felleslister. RV har med mange sterke lister gode muligheter foran kommune- og fylkestingsvalget til høsten.

Av Lars Nygaard

RV er nå ferdig med en lang og arbeidskrevende listestillingskampanje, og retter nå blikket fram mot valget til høsten. Flere meningsmålinger tyder på at meningsmålingene er svært gode. – Kampanjen viser at RV trengs i Norsk politikk, sier partileder Aslak Sira Myhre.

Han mener også at resultatet fra listestillingskampanjen sikrer RV plassen i valgsendingene på fjernsynet, og i skolevalgkampen: – Det finnes folk i media som forsøker å skvise oss ut, men det skal bli vanskelig når RV er i fremgang både på meningsmålingene og i antall lister.

RV er rundt omkring i landet har all grunn til å være fornøyd med resultatet. Det er 21 flere lister enn i 1995. RV har lister i alle fylker, lister i alle de folkerikeste kommunene i hvert fylke, lister i nesten alle store byer.

DRILLO-EFFEKT I OSLO?

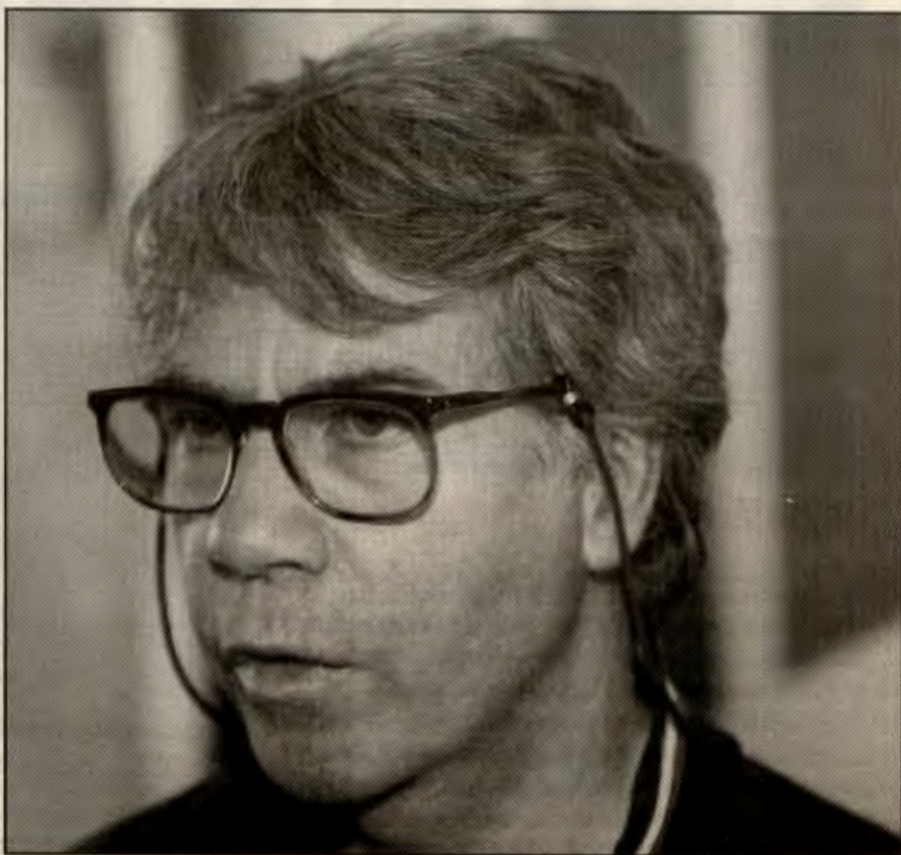
I en meningsmåling gjort for Aftenposten i slutten av mars øker RV oppslutningen fra 3,1 til 6,4 prosent. Hvis det hadde vært et valgresultat ville RV kommet inn med tre faste representanter i Bystyret, mot dagens ene. På meningsmålingen er RV i Oslo nesten like stort som regjeringspartiene; Sp, V og KrF har til sammen 8,2 prosent, mot RVs 6,4.

Denne målingen ble laget bare uker etter at Oslo RV hadde hatt sitt nominasjonsmøte. Der det ble klart at i tillegg til en svært sterk listetopp – Erling Folkvord, Chris Hartmann, Athar Ali, og Kaja Storvik – ble Egil «Drillo» Olsen ble nominert på 79. plass på lista.

Det har gjort at valgforskere har begynt å snakke om «Drillo»-effekten, og diskutere mulighetene for at en massiv kumuleringsaksjon kan gjøre at Vålerenga-treneren faktisk kan komme inn med fast plass i Oslos Bystyre, selv om han er nominert på sisteplass.

TORSTEIN PÅ TINGET

Men det er også mange andre steder listeresultatene andre steder viser at dette kan bli tidenes beste RV-valg: i Akershus har RV klart å stille hele 15 lister. i Bergen viser meningsmålingene at RV kan ta tre representanter i kommune-

Egil «Drillo» Olsen, på 79.plass på lista til Oslo RV.

styre, og etter en real innsjutt klarte RV å stille 9 lister i Hordaland.

Med dette har fylket lagt et godt grunnlag for «Torstein på Tinget i 2001». Da vil det være RV-arbeid på

grasrota i tre ganger så mange kommuner som i 1997, og det burde gi de siste 3.000 stemmene som skal bringe Torstein Dahle inn på Stortinget.

Her kan du stemme RV

FINNMARK

Alta, Hammerfest og Kautokeino. Ny RV-liste i Guovdageidnu, fellesliste med NKP i Alta og i fylket og denne lista kommer trolig til å ta mandat

TROMS

Målselv, Lenvik, Harstad, Tromsø og Kvæfjord (fellesliste med NKP). Målselv var egentlig ei fellesliste med SV, men fylkesledelsen i SV stemte den ned, og da ville folk stå på RV-lista! Har klart å få fram lister utenfor bastionene våre – noe som burde bidra til å holde de to mandatene vi har i fylkestinget.

NORDLAND

Bodø, Fauske, Leirfjord, Vefsn, Narvik, Saltdal, Rana, Alstahaug (fellesliste med SV), Sortland, Vågan og Vestvågøy (fellesliste med NKP). Solid arbeid i fylket med mange lister i hele fylket og vi tror på stor valgframgang og flere nye mandater, Narvik var jo allerede inne i stortingsvalget.

NORD-TRØNDELAG

Stjørdal (fellesliste med NKP), Verdal og Steinkjer. Nord-Trøndelag er endelig på banen igjen.

SØR-TRØNDELAG

Orkdal, Trondheim, Ørlandet. Solid oppslutning i Trondheim er vanskelig å omsette i flere lister, men denne gangen satser vi på mandat i Orkdal og Ørlandet.

MØRE OG ROMSDAL

Haram, Kristiansund, Molde og Ålesund. Tre nye lister i to solide byer er nå med og gratulerer til Haram som allerede skal ha skremt opp det lokale politiske miljøet med å ha klart lista.

SOGN OG FJORDANE

Høyanger, Førde, Naustdal og Balestrand (fellesliste med SV). Høyanger tar sikte på å øke antall mandater, men nå vil vi ha med oss Naustdal også.

HORDALAND

Askøy, Bergen, Fjell, Kvinnherad, Meland, Os, Odda, Stord og Voss. Her er det flere nye RV-lister, og flere som ligger godt an til å ta mandat slik som for eksempel Stord. Vi har også forventninger til fylkeslista.

ROGALAND

Haugesund, Karmøy, Sandnes, Stavanger, og Randaberg. Rogaland har gjort et stort løft, er uten mandat nå, men burde komme inn i både

den ene og andre byen. Randaberg-lista er valgets yngste, eldstemann er 25 år.

VEST-AGDER

Mandal og Kristiansand. Ifølge kampanjeleder i fylket er vi allerede inne i Mandal, men ta ikke seieren på forhånd. Kjør litt valgkamp først.

AUST-AGDER

Arendal og Risør. I Risør hadde vi for mange folk til lista, vi anbefaler lovendring slik at antallet på ei liste ikke begrenses.

TELEMARK

Bamble, Kragerø, Porsgrunn, Skien og Notodden (fellesliste med SV). Vi sitter fortsatt trygt i de evige 5 kommunene – utfordringen ligger i et drivende godt fylkestingsvalg.

VESTFOLD

Andebu, Borre, Larvik, Sandefjord, Tjøme, Tønsberg og Nøtterøy (fellesliste med SV). Færre lister enn sist, men fortsatt høy andel av kommunene i fylket. Stor spenning til hva felleslista med SV på Nøtterøy kan oppnå.

BUSKERUD

Drammen, Kongsberg, Nedre Eiker, Ringerike, Røyken og Øvre Eiker. Buskerud har gjort en

kjempejobb med 6 lister, vil trolig ta mandat i flere av disse kommunene.

OPPLAND

Gjøvik, Lillehammer, Sel og Vestre Toten. For første gang er det liste på Sel i Gudbrandsdalen!

HEDMARK

Ringsaker og Tolga. For første gang er det liste på Ringsaker!

OSLO

Oslo (4 bydelslister: Bøler, Røa, Sagene-Torshov, Stovner). Her stiller vi 4 lister, i bydeler på størrelse med en stor norsk kommune.

AKERSHUS

Asker, Bærum, Enebakk, Eidsvold, Frogn, Lørenskog, Nes, Nesodden, Nittedal, Oppegård, Rælingen, Skedsmo, Ski, Vestby og Ås. 15 lister er utrolig, dette må bli et brakvalg!

ØSTFOLD

Askim, Fredrikstad, Halden, Moss, Rygge og Sarpsborg. Det ble liste til slutt i Sarpsborg også, Halden melder om samme «problem» som Risør og i Rygge stiller ikke SV. Hvordan skal dette gå?

Et OPPRØRSPARTI

Norge trenger et opprør. Et politisk opprør som kan bringe norsk politikk ut av den lammende enigheten og som kan reise de viktige politiske kampene vi står foran.

Når stortinget behandla spørsmålet om norsk tilslutning til NATOs bombing av Jugoslavia, brukte de 40 minutter. I den utvida utenrikskomiteen var det full enighet om at Norge skulle delta i bombinga og at det var rett. Ingen partier på stortinget gikk mot, og bare tre av 165 stortingsrepresentanter klarte å få seg til å stemme mot krigen.

RV har vært mot NATOs krig hele tida. Vi går mot USAs rolle som verdenspoliti og mot at det er behova til våpenindustrien, NATO-diplomater og multinasjonale selskaper som skal styre verdenspolitikken – enten det dreier seg om bomber over Irak eller Jugoslavia, eller det handler om diktatorer som Milosevic og Saddam Hussein sine overgrep mot egen befolkning. Derfor støtter vi konsekvent folk som slåss for frihet og mot undertrykking, og gjør ikke folk til helter eller fiender alt etter om de er villige til å underkaste seg USAs markedsøkonomi.

NATO-BOMBING

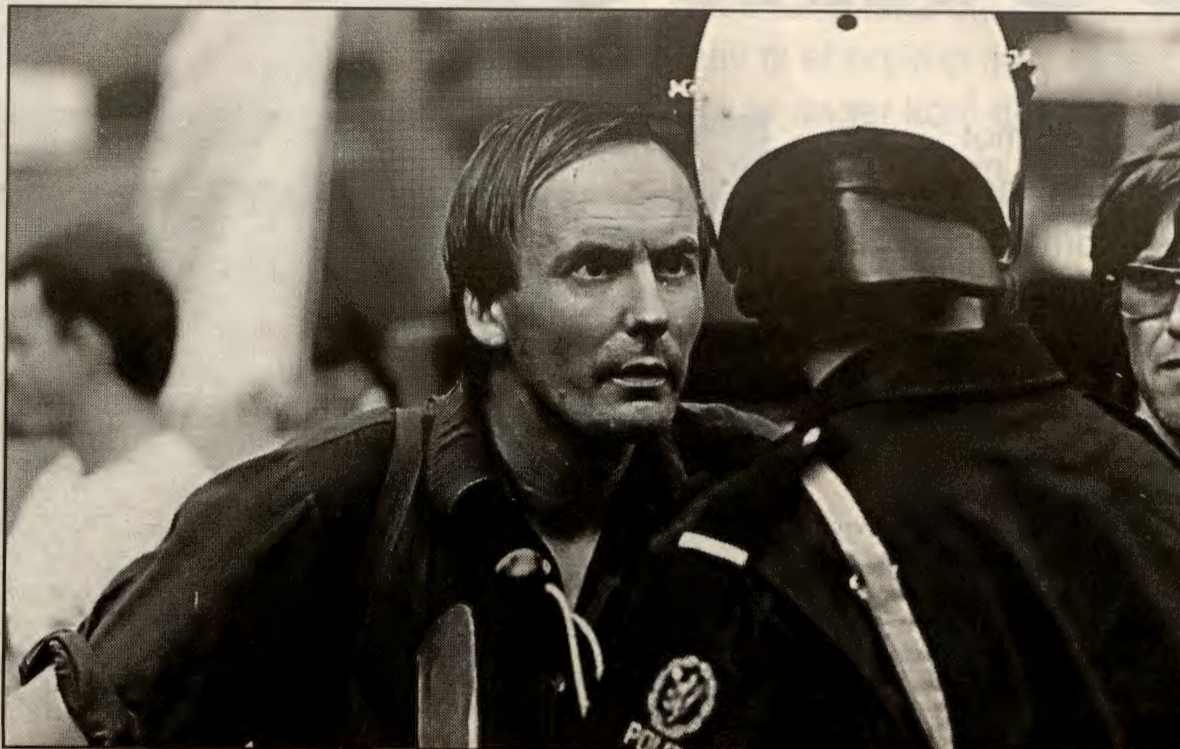
Vi nøyer oss ikke med å mene, eller å stemme, men vi arbeider for å gjøre noe konkret i solidaritet med folk i hele verden. Vi slåss for Kosovarenes asylrett i Norge gjennom hele 90-tallet, ikke bare når CNN sender direkte. Når norske stortingspolitikere sendte Kosovarene hjem til Milosevic' terror, jobba vi med kirkeasyl, «skjul en flyktning»-aksjoner og med opplysningsarbeid om hva som gikk for seg i Jugoslavia. Når bombe hagler over Beograd jobber vi med å lage demonstrasjoner mot krigen, mot Milosevic og mot bomber.

Vi går mot Norges våpensalg til all verdens diktatorer, mot Tyrkias undertrykking av kurdere og andre opposisjonelle. Vi støtter kampen for et fritt Kurdistan, og jobber sammen med kurderne i Norge for å drive opplysningsarbeid. Den store skurken i verdensmållestokk er nemlig ikke en Milosevic eller en Saddam, men imperialismen, som skaper miljøkatastrofer, krig og sult over alt, og som utbytter arbeidsfolk og natur. Og lederen for denne politikken er NATO, Vesten, EU og USA, som støtter de diktaturer som godtar deres makt og som går imot de som vil tyrannisere uten vestens godkjenning.

RV er mot en verdensorden hvor jungelens lov gjelder, vi går imot Nato sjølerklærte rett til å operere hvor de vil når de vil. Vi vil trekke Norge ut av NATO og legge ned hele angrepsalliansen. RV jobber i solidaritetsbevegelser og vi støtter folk som slåss verden rundt. Vi ønsker å bygge en ny fredsbevegelse som kan jobbe konsekvent mot ideen om at Fred skapes av b-52 over alle verdens folk. Vi tror ikke på at verdenssamfunnet består av smilende dresspolitikere på fjernsyn, vi slåss i det virkelige verdenssamfunnet, som består av vanlige folk, arbeidsfolk og bønder over hele verden.

BUDSJETTKUTT GIR PRIVATISERING

Når stortinget behandla statsbudsjettet for 1999 var alle enige om at det måtte kuttes. 9 milliarder mindre skulle brukes på offentlig velferdsoppgaver i 1999 i forhold til 1998. Bare SV viste motstand: de ville kuttet 4.5 milliarder. Kutta blei begrunna i høy rente, press i arbeidsmarkedet, press mot krona og at tariffoppgjøret gikk for langt. Økonomiske formelord som blei repetert

til det kjedsommelig hos Per Ståle Svabø og på «Dagbladet Forklare deg» sidene.

RV tror ikke at lønnsoppgjøret i Norge våren -98 skapte noen krise i norsk økonomi. Oljeprisen falt ikke på grunn av Bondeviks depresjon. Oljeprisen falt på grunn av krisa i Asia, og den begynte et år før lønnsoppgjøret. Innstrammingene i norsk økonomi kom samtidig som det private aksjeutbyttet, skattefritt sådant, kom opp i over 50 milliarder kroner. Samme år gikk den norske staten med overskudd på over 40 milliarder, og budsjetterte med 40 nye milliarder i overskudd for det året hvor vi all måtte stramme inn livremene våre.

Kutta i budsjettet er resultat av en villa politikk. Nedskjæringen betyr en styrking av hovedtendensen i norsk offentlig sektor på 90 tallet: konkurranseutsetting, privatisering og økte avgifter. Dette er den medisinen politikere fra såvel AP, KrF og FrP tilbyr hvert eneste år. Livreima til kommunen blir strammet så hardt at de må gi fra seg kraftverk, de må legge ned barnehager og øke prisen på sykdom og alderdom.

På sidelinja står private aktører klar til å overta. Både skoler og sykehjem er på slutten av 90-tallet blitt spekulasjonsobjekter. RV aksepterer ikke at velferden til folk skal styres utfra hvor stor lommebok de har. Vi akseptere ikke at arbeidsfolk i Norge skal få skyld for nedgang i oljepriser og renteopp ganger, dette er metoder makta bruker for å skvise enda mere penger ut av den sitronen Norge og verden er for dem.

Vi jobber mot privatiseringa i kommuner over hele landet. Vi vil reise et kommuneopprør, hvor de som har skapt velferden i Norge krever å få sin bit av kaka tilbake, vi krever at staten skal bruke penger på folk i Norge i stedet for kaste milliarder ut i den internasjonale spekulasjonsøkonomien. Vi slåss for arbeidsavtaler og arbeidsvilkår som blir bedre for arbeidsfolk, kortere arbeidstid, høyere lønn og økte rettigheter. Vi vil at pengene til å løse flere kollektive oppgaver skal tas fra de store overskudda til staten og privatkapitalister, ikke vanlige folk i form av rente, avgifter og nullvekst i tariffoppgjør. Vi aksepterer ikke at selskaper som har tjent milliarder i Norge over mange år skal kunne legge ned og flytte så snart regnskapstalla viser litt lavere overskudd en det de hadde tenkt.

GLOBALISERING

Problemen vi står overfor, i en verden hvor Norge fører krig, velferden kuttes, økonomien globaliseres og flere og flere politikere springer lydige etter EU-lov og det frie marked, skyldes ikke bare de valg vi og andre gjør i Norge i dag. Økonomien er internasjonal og vi er bundet av EØS og andre vedtak. Krigen på Balkan har sammensatte årsaker, og det samme har sult og nød i resten av verden. Likevel er det en faktor ligger i bunn for det meste, nemlig det at vi lever i en kapitalistisk verden. En verden hvor pengemakt konsekvent settes foran folkemakt. Hvor 3-400 mennesker kontrollerer 2/3 av alle verdens verdier, og som sådan har større makt enn de resterende 6 milliardene til sammen.

Vi lever i et samfunn hvor krise på børsen i Japan betyr barnehagedlegelser i Volda; hvor Kværners tap i Asia betyr færre arbeidsplasser på Vestlandet og hvor valutaspekulasjon i Russland gir dyrere sykehjemsplasser i Bergen. RV er det eneste partiet i Norge som fortsatt slåss mot hele kapitalismen, som vil erstatte dagens samfunn med et helt annet. Vi ser at vi kan løse mange problemer i dag, men at det stadig vil oppstå nye hvis vi ikke skaper et samfunn basert på menneskelig fornuft og ikke kapitallogikk.

I et norsk politisk klima hvor ideologisk debatt betyr at finanskomiteen diskutere flat eller progressiv beskatning, og hvor SV vil gifte seg med Arbeiderpartiet i regjeringssamarbeid mens bombene faler over verden, i et sånt klima trengs virkelig et opprørsparti.

Det partiet er RV. Partiet mot EU, EØS og Schengen, for flyktninger og mot bomber, for industri og miljø, for mere velferd, gratis barnehager og seks timers arbeidsdag. Fro at folk virkelig skal styre, ikke bare gjennom sirkuspolitikk hvert annet år. Mot privatisering, mot politikere og for folkelig kamp. For opprør i kommunestyre og fylkesting. For krig og mot imperialisme. Og mest av alt: for menneskelighet og sosialisme.

Aslak Sira Myhre

Bomber løser inge

NATOs krig mot Jugoslavia har aldri handlet om å beskytte kosovarene, det er en okkupasjonskrig som rammer hundretusenvise av uskyldige.

Påskuddet er naturligvis undertrykkelsen av Kosovarene, utført av de Serbiske styrkene til Slobodan Milosevic. Alle okkupasjonskriger trenger et påskudd, men NATOs har ikke noe bedre grunn for å bombe Jugoslavia enn Tyskland hadde for å gå til en «beskyttelsesaksjon» fordi England truet med å okkupere Norge under 2. verdenskrig.

Ingen tviler på at forferdelige ting skjer med Albanerne under Serbisk dominans, problemet er at NATOs angrep (eller «presset mot Milosevic» som det kalles) ikke gjør det ringeste grann for å hjelpe. I virkeligheten er NATO en stor del av problemet. I tillegg til de lidelsene som folk i Jugoslavia blir påført av bombene, har NATO i praksis utløst en enorm opptrapping av Serbernes etniske rensing, og problemer som vil forbli uløste i generasjoner. I tillegg er alle de internasjonale hjelpeorganisasjonene som kunne hjulpet folk i området trukket ut på grunn av bombene.

Den serbiske opposisjonen – som vi husker for å ha holdt enorme demonstrasjoner hver dag i ukesvis – er nå fullstendig utradert; serberne samler seg nå rundt Milosevic fordi de føler seg urettferdig forfulgt av et feigt angrep fra luften.

At noen kan bombes til humanisme er en av de mest gjenstridige illusjonene i norsk media for tiden.

ARKIVFOTO

Hvis angrepet skulle ha hatt det å svekke regimet til Milosevic eller beskytte befolkningen i Kosova er det en fiasko av absurde dimensjoner. Men det er ingen grunn til å tro at det var motivet, spesielt ikke når vi vet at Tyrkias undertrykkelse av kurderne foregår uten at noen av de andre NATO-landene ser på det som noe annet enn et PR-problem

Krigen i Jugoslavia er en maktdemonstrasjon. For USA ser straff ut til å være et mål i seg selv, det er bare det som kan forklare hvorfor USA gang etter gang bruker militær makt som den selvfølgelig «løsningen» på så mange av sine utenrikspolitiske problemer. Bombingen av Jugoslavia er delvis en framvisning av NATOs autoritet, det er en måte å for-

telle omverdene at man gjør lured i å gjøre som NATO/USA sier, ellers får man seg en bombe i panna.

Slobodan Milosevic har vært en gjenstridig mann fordi han ikke betingelsesløs har godtatt at USA og de store vestmaktene skal innta hegemoniet over Øst-Europa. Og et sterkt Jugoslavia er et problem for den som vil dominere Balkan

Kapitalismen på sitt mest grusomme

Krig er forferdelig. Krig betyr enorme ødeleggelser for både mennesker og natur. Krig er kapitalismen på sitt mest grusomme.

Derfor betyr krig også radikalisering og desperasjon, i takt med at systemet står frem nakent og ribbet for all men-

neskelighet.

Flere mennesker vil bli åpne over for drastiske svar. På høyresiden vil det bli økt grunnlag for raselære, førerkult og dyrking av militær makt. På venstresiden vil det bli et voksende ønske om å gjøre slutt på krigen og å fjerne de folkene og maktstrukturene som står bak råttenskapen. Samtidig vil det bli fritt frem for alle typer kvakksalvere, krigsprofittører og religiøst hysteri.

Derfor hviler det et særlig ansvar på sosialister: Som materialister mener vi det er systemet som har skapt problemene, snarere enn for eksem-

pel fordommer og mistenksomhet mellom folkeslag. Makthaverne vil selvfølgelig spille aktivt på alle strenger for å rettferdiggjøre sin krig. Til syvende og sist handler kriger om makt, det vil si stater og selvsjapers kamp for å vinne markedsandeler og kontroll over naturressurser. Rasisme følger i kjølvannet av imperialismen.

Derfor må sosialister til enhver tid trekke frem hvem som tjener på en bestemt type politikk: Vil det virkelig være bra for folk flest om NATO skal gi seg selv rett til å krige hvor som helst? Er det virkelig smart å

bruke milliarder på bombefly, når pengene kunne ha gått til helse og boliger for folk flest?

Og er vi virkelig tjent med at penger og maktbegjær styrer over verden, når vi i stedet kunne ha innført demokrati innen økonomien og satt en stopper for spekulasjoner og våpenhandel: Det er fortsatt minst like sant som under den første verdenskrigen, at valget i dag står mellom sosialisme eller barbari.

Bjarke Friberg

ting!

(det blir mye lettere hvis regionen er splittet opp i mange små, rivaliserende stater). Det er grunn nok til å sende et par krysserraketter mot Beograd.

En annen grunn til at NATO velger å angripe Jugoslavia er for å skape legitimitet og presedens rundt sitt nye «strategiske konsept». Dette «konseptet» har blitt beskrevet som «å ta ansvar for fred og menneskerettigheter» ved å gå inn i «fredsopprettende operasjoner»; men i virkeligheten er konseptet, i all korthet, at NATO skal kunne angripe og okkupere hvilket land som helst, så lenge det ikke er sterkt nok til å slå tilbake.

Det blir spesielt tydelig at NATO driver en okkupasjonskrig når man ser på innholdet i den såkalte Ramboulliet-avtalen. Det at Milosevic ikke har skrevet under denne «fredsavtalen» er NATOs formelle grunn til å gå til krig. Men media i Norge holdet stort sett munn om hva denne avtalen faktisk inneholder.

Her er et lite utvalg av kravene avtalen stiller til Jugoslavia:

- det skal innføres markedsøkonomi i hele Jugoslavia;
- NATO skal ha kontroll over hva slags partier som skal stille til valg i Jugoslavia, hva slags aviser som får komme ut og hva slags TV og radio som skal få komme på luften;
- det stasjoneres utenlandske styrker der, styrker som nettopp har angrepet Jugoslavia med bomber og krysserraketter, og de skal få bruke det de ønsker av havner, veier og jernbaner (det som er igjen etter ødeleggelse) gratis.

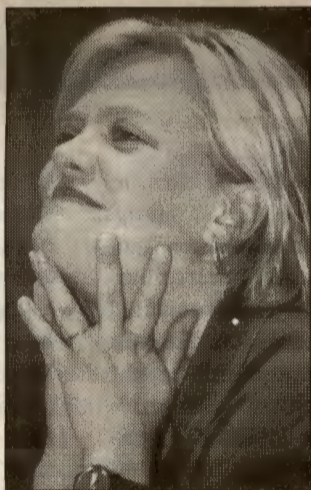
Man kan spørre seg: Har dette noe med fred å gjøre, eller er det en del av vestens strategi for å utvide sin egen makt i området? Og: finnes det i det hele tatt noe land i verden som ville gått med på disse kravene? Det er lite sannsynlig.

Lars Nygaard

NATOs utenrikspolitikere vil utvide sitt hegemoni østover. Her ministrene Albright og Vollebæk

FOTO: KLASSEKAMPEN

Kristin Halvorsen: i ny rolle som krigstilhenger.

Slobodan Milosevic: svekkes ikke av bombene.

FN og krigen

Rett før påske ble det tatt initiativ til et opprop mot krigen. På få dager kom det inn 800 underskrifter, som deretter ble trykket i Klassekampen.

Det er kjempeflott med så stor respons på så kort tid. Likevel var oppropet ikke bare rettet mot krigen, det var også rettet inn på å forsvare FN-pakten og den såkalte "folkeretten".

I oppropet stod det for eksempel at "Einsidig maktbruk fra ei gruppe stormakter er ei livsfarleg erstatning for internasjonal rett". Dette er naturligvis helt sant, men litt lenger nede i teksten kommer det en setning som er mer problematisk: "Kosovo-krisa må takast opp av tryggingrådet, berre tryggingrådet kan vedta bruk av militær makt". Men sikkerhetsrådet i FN er dominert av verdens stormakter, og FN-systemet er i seg selv mye mer byråkratisk enn demokratisk. FN kan gjøre mye bra gjennom sine flyktninge- og helseprogrammer, men det er likevel ikke FN som vil forandre verden: Verken FN på verdensplan eller OSSE i Europa vil noen gang true kapitalismen. Selv om flere statsledere møtes oftere vil det fremdeles finnes fattigdom og kamp over markedsandeler.

Mange i Norge har stor tro på FN-systemet. Men det er det samme FN som støtter sanksjonene mot Irak, som har drept hundretusener siden 1990. Og USA har gått til flere kriger med FN-godkjenning uten at dette har gjort krigene bedre. En NATO-aksjon uten full støtte fra Sikkerhetsrådet sier først og fremst noe om at Clinton og Blair driver med høy sigarføring, og at de er villige til å provosere både Russland og Kina. Men bombingene av Serbia betyr uansett vanskeligere vilkår for opposisjonen i landet, og at kosova-albanerne vil bli drevet raskere ut av sine hjem.

Det eneste som virkelig kan skape fred og rettferdighet, er folks egen kamp mot imperialismen og krig. Opprørske befolkninger kan legge press på sine ledere, og minne dem om at de en dag kan bli avsatt. Og skal vi nå dit, er det ikke noen grunn til å spre illusjoner om verken FN eller Sikkerhetsrådet i mellomtiden.

Bjarke Friborg

For et defensivt forsvar

RV sin motstand mot Regionfelt Østlandet (RFØ) grunner seg på militære, miljømessige, kulturelle og økonomiske argumenter. Den militærpolitiske siden har vært lite diskutert.

Det er derfor spennende å lese Peter A. Moe, Norges Offisersforbund, i Dagbladet 4.mars. Moe skriver: "De norske internasjonale oppdragene utvikler seg stadig oppover på konfliktskalaen. Norske soldater og befal kan nå bli beordret til fredsopprettende operasjoner. Altså rene krigshandlinger.

Disse oppdragene gjennomføres i manøverorienterte bataljonssamvirke, noe som ikke er mulig å øve på i eksisterende øvingsfelt. (...) Vi kan ikke med troverdighet beordre norske styrker til krigsinnsats uten samtidig å sikre at nødvendig kompetanse er til stede."

Dette illustrerer godt at en ny norsk forsvarspolitik ligger til grunn for Forsvarets behov for et nytt øvingsfelt. Videre skriver forsvarssjef Arne Sollie i en kronikk den 27.11.98: "Det er ikke for Forsvarets skyld at Regionfelt Østlandet er utredet, men for forsvaret av landet." Denne slutningen trekker han, selv om også han påpeker Forsvarets nye rolle internasjonalt og dette engasjementets krav til øvingsmuligheter.

Kampen mot RFØ må den nye forsvarspolitiske linje utfordres. RV mener at Norge skal ha et nasjonalt, uavhengig forsvar, et militærapparat som er bygd opp

for å forsvare Norge, men som også kan stille fredsbevarende styrker i FN-regi. Dette står i motsetning til dit de NATO- og EU-vennlige kreftene har brakt oss: å delta aktivt i krig mot andre land – nå også utenfor det tradisjonelle NATO-området på krigstokt sammen med briter og amerikanere på Balkan, i Midt-Østen og andre regioner. Da spiller RFØ en viktig rolle.

Vi må bryte med denne politikken. Vi skal ikke sende norske soldater for å dø i amerikanske krigstokt. RV krever full utredning av det såkalte 0-alternativet der eksisterende øvingsfelt og øvingsmetoder utvikles videre, der ny teknologi tas i bruk og der et desentralisert folkeforsvar ligger til grunn. Regionfelt Østlandet klarer vi oss uten.

Finn Olav Rolijordet

Veien fremover for anti-krigsarbeidet

Utviklinga går svært fort og utfordringene for antiimperialister vokser oss nesten over hodet. Vi har flere konflikter som pågår nærmest parallelt og det er mye de samme folka og miljøene som trår til enten det dreier seg om Jugoslavia og Kosova, kurdersolidaritet eller kampen mot Irak-sanksjonene.

I tillegg trappes Øst-Timor-konflikten kraftig opp og maputeindianerne i Chile slåss desperat mot å bli totalt overkjørt av nordamerikansk og europeisk storkapital i allianse med det chilenske kompradorborgerskapet. Politikken blir militarisert over en lav sko og arrogansen til sjefsimperialisten USA og dens håndgagne menn blir mer og mer usminka. Men som våre motstandere i Washington jobber for å kunne holde 2 ½ regionale storkonflikter igang samtidig, må også vi prøve å organisere oss slik at vi kan utnytte kreftene våre mest mulig rasjonelt og effektivt.

Det er dette som er bakgrunnen for at noen steder nå prøver å bygge opp såkalte antikrigsnettverk, for å koordinere kreftene og utnytte at flere av kampområdene har likhetstrekk. Eksempel: Krigen mot Irak og krigen mot Jugoslavia har det til felles at de skal vingestekke to nasjoner som står i veien for imperialismens kontroll over områdene.

Kurdernes og kosova-albanernes frigjøringskamp mot de lokale undeertrykkerregimene blir begge sabotert og direkte motarbeida. Kurderne er hardest pressa, siden Tyrkia er imperialismaktens nære allierte. Antikrigsnettverka må prøve å motvirke at de andre beslektede konfliktene «glemmes», når den ene dominerer dagsorden. Og samtidig mobilisere «på tvers» og utvikle den helhetlige antiimperialistiske forståelsen til de som reagerer på urettene.

Trondheim var først ute med å danne antikrigsnettverk. Trønderne må sjøl ut og gi oss del i deres erfaringer. Jeg skal her kort si noe om erfaringene så langt i Oslo. Her har vi siden vinteren 1998 hatt en fast organisert «Golfkriseaksjon» med 28 tilslutta organisasjoner, som har stått for protestaksjoner mot USA/England-bombingene og sanksjonspolitikken mot Irak. Den har vært delvis sammenfallende med et oppropsinitiativ mot sanksjonene og også jobba koordinert med tiltak som Palestinakomiteen har stått bak. Ved siden av dette har vi hatt Kurdernes Venner og Rådet for Kurdernes Rettigheter som har stått for den organiserte kurdersolidariteten.

Kosova-solidaritet og protester mot USA/NATOs opptrapping til militær intervensjon i området har vært organisert på ad-hoc-planet fram til krigen brøt ut nå.

Det har vært nokså mye «Tordenskjolds soldater» som har vært drivkrefter på alle disse områdene.

Norge er i Krig, og politiet strammer grepet.

ARKIVFOTO

Slik at når den ene konflikten blussa opp, ble arbeidet på de andre områdene skadelidende. Vi har også lenge «satt på dagsorden» å organisere fastere motstand mot omlegginga av den norske forvarspolitikken. Men fram til det siste har den bare kommet med i form av protester mot at Norge har blitt tettere og tettere knytta an til aggresjonspolitikken til USA & co på de enkelte områdene.

Antikrigsnettverket i Oslo ble etablert på møte 7.april med vel 60 deltakere, hvor 19 organisasjoner sluttet seg til arbeidet mot krigen mot Jugoslavia og solidaritet med kosova-albanerne. De første oppgavene var å arrangere demonstrasjonene lørdagene 10. og 17. april. Dette skrives 9. april, så det som kommer her viser hva slags planer vi hadde for arbeidet videre. Men det illustrerer uansett de problemstillingene vi må hanskas med.

Det er enighet om å jobbe videre med å utforme en plattform som, i tillegg til aksjoner i forbindelse med aggresjonskriger som nå mot Jugoslavia og Irak, også går i mot «det nye NATO» og tilpasninga av norsk forsvarspolitik til denne nye doktrinen. Det blir et nytt møte i Oslo 22. april for å diskutere plattformen og nye tiltak. Vi regner med at debatten om plattform vil gå en stund før vi finner den endelige formen. Det vil være nødvendig både med felles praksis og fortsatte diskusjoner om ulike politiske spørsmål. For eksempel viste det første møtet at det er ulike syn på hvordan en skal forene kamp mot den imperialistiske aggresjonen med solidaritet med ofrene i den konkrete konflikten.

Skal vi ta parti i konfliktene innad i et land som blir utsatt for imperialistisk aggresjon, som i dette tilfelle Jugoslavia. Min mening er at vi kom skeivt ut på det første møtet i Oslo ved at paroler som tok stilling for kosova-albanernes kamp mot den serbis-

ke undertrykkinga ble utelatt fra hovedplattformen. Dersom dette ikke rettes opp ved neste korsvei, vil den nåværende alliansen ikke ha livets rett sett fra et antiimperialistisk ståsted.

Det var også enighet om å aksjonere i forbindelse med NATO-toppmøtet i Washington 23.-25. april. Vinklinga her var å lage punktmarkeringer ved leiren til Telemarksbataljonen og ved Ørlandet flystasjon (Trondheim ble utfordra) og om mulig noen flere forlegninger som symboliserer «det nye NATO». Målsettinga var å få opp debatten omkring den nye norske «forsvars»-politikken og gjenreise Norge ut av NATO/Nei til NATO-bevegelsen. Diskusjons- og skoleringsmøter om militariseringa av Europa- og verdens-politikken vil være naturlige oppfølginger av disse aksjonene.

Oppslutninga om det første møtet bar bud om at det muligens vil være mulig å bryte noe av «Tordenskjolds soldater»-syndromet. Gjennom at flere trekkes med i arbeidet. Det må tas nye initiativer både på «kurderfronten» og «Irakfronten» i løpet av april/mai, uansett utviklinga på Balkan. Vi får se om den nye organiseringsmåten får trukket inn nok krefter til at vi får til en arbeidsdeling som gjør det enklere å spille piano med flere fingre.

Foreløpig er det ikke planer om å nedlegge, eller sluse alle initiativene i forhold til Irak-spørsmålet inn i det nye nettverket. Kurdernes Venner vil heller ikke bli assimilert, snarere er det behov for å styrke organiseringa av komiteen. Men, målet er at antikrigsnettverket skal gi en viss synergieffekt i forhold til enkeltfront-avsnitta. Vi får se om noen måneder om dette slår til.

Arnliot Ask

Flyktninger i Kosova, for ikke lenge siden måtte de sitte i kirkeasyl i Norge fordi staten mente det var helt trygt å reise tilbake.

År 2000- amnestiet

År 2000-Amnestiet er kravet om et asyl-amnesti i forbindelse med tusenårsskiftet, for å gi en verdig ramme rundt feiringen og understreke at vi går sammen inn i det nye årtusenet.

Av Samuel Trondsen

Mens staten skal bruke 280 millioner på å feire tusenårsskiftet, har Norge «ikke råd til» å ta i mot flyktninger og asylsøkere. Siden februar 1993 har over 1000 avviste flyktninger søkt tilflukt i kirker og bedehus, og pr. 10.03.99 sitter det 102 mennesker, herav 31 barn i asyl i 35 ulike kirker over hele landet.

UNDERSKIFTSKAMPANJE

På denne bakgrunnen har Henrik Broberg utarbeidet et forslag om Et År 2000-amnesti for Regnbuen Antirasistisk Organisasjon i Tromsø. Regnbuen og det antifascistiske tidsskriftet Monitor har satt i gang en felles underskriftskampanje, som varer frem til 20. mai. År 2000-amnestiet er formulert slik: «Alle asylsøkere med ett eller flere avslag på sine søknader om asyl og som fortsatt oppholder seg i Norge legalt, illegalt, i kirkeasyl eller i skjul vil likevel få varig oppholdstillatelse i landet. For å bli omfattet av amnestiet må berørte flyktninger innen 14 dager fra offentliggjørelsen melde seg for norske myndigheter og vil heretter trygt kunne bosette seg i landet.»

– I Norge har tidligere forslag

om amnesti blitt misforstått, sier Broberg til Opprør, myndighetene har aldri forstått amnestibegrepet egenart som en rent medmenneskelig handling som man ikke må kunne finne belegg for i allerede formaliserte lover og regler.

TOPPEN AV ISFJELLET

Kirkeasylantene har på mange måter blitt et barometer på den umenneskelige norske asylforvaltningen, men samtidig er kirkeasylfenomenet kun toppen av isfjellet. Sannsynligvis lever i dag enda flere avviste flyktninger en illegal tilværelse i byene eller i skjul i kjellere og på loft i private hjem.

– Vi frykter at det i nærmeste fremtid kan bli ytterligere forringelser i flyktnings muligheter for både å nå frem til Norge og å få beskyttelse her, sier Broberg. – Det er mer krig og elendighet i verden enn noen gang tidligere, og samtidig forbereder ikke bare Norge, men hele den vesteuropeiske blokk et nytt «jerneteppe» av elektronisk grenseovervåking. Schengen- og Sirenepolitiet og nye og i realiteten rasistiske lover som bygger på en fremmedfiendtlig ideologi om mest mulig mistenkeligjøring av motivene til mennesker på flukt.

LISTE OVER MATERIELL SOM KAN BESTILLES FRA RV

Sendes til: RV, Osterhausgt. 27, 0183 Oslo
eller faks til 22 98 90 55.

Materiellista er ajourført: 14.4.99.

PRIS:

Bøker:

-stk. Livet bak murene kr. 40
Red: Erling Folkvord. RV på Stortinget. 160 sider, paperback. 1997
-stk. 20 år med RV i kommunestyre og fylkesting - to år på Stortinget. kr 10
Red: Aksel Nærstad. RV-bok, 240 sider, paperback. 1995.

Hefter:

-stk. 50 år med IS-tradisjonen 1998. kr 30
Hefte om Internasjonale Sosialister/SWP. Av Bjarke Friborg.
-stk. Innledninger fra Sosialismestevnet 1998. kr 30
De fleste innledningene, bl.a Bernadette Devlin McAlisky.
-stk. Om statsbudsjettet 1999. kr 10
Kommentarer til budsjettet fra Aslak Sira Myhre m.fl.
-stk. Fattig og Rik. kr 20
RV-rapport om klasse-Norge. Red. Finn Olav Rolijordet.
-stk. Feministisk sosialisme? kr 10
Av Kjersti Ericsson. Innledning på Sosialismestevnet 9.5.98.
-stk. Arbeiderkamp mot privatisering i Argentina kr 40
Av Juan Carlos Orieta. Rapport fra studiereise.
-stk. Lærdommer fra forsøk med sosialistisk økonomi kr 10
Av Peder Martin Lysestøl. Debattheft.
-stk. For en helhetlig eldreomsorg kr 10
Av Peder Martin Lysestøl/Kjell Stephansen.
-stk. Anti-rasistisk Manifest. kr 10
-stk. Ja, vi elsker. Studie i det nasjonale spørsmål kr 50
Av Jørn Magdahl.

Program

-stk. Prinsippprogrammet, 1999 - 2001 kr 10
.....stk. Arbeidsprogrammet, 1999 - 2001 kr 10

Løpesedler

-stk. Verveløpeseddel med postgiro gratis
.....stk. Ta skattepengene!
Om nedskjæringene i kommunene 1999. kr 0.50

Plakater

-stk. Rød Valgallianse (logoen i plakatversjon) kr 5
.....stk. Overskuddene til felleskassa kr 1

Annet

-stk. RV-flagget - trenål. kr 30
.....stk. De norske kommunistenes motstandskamp 1940 - 1945 (NKP) kr 250
.....stk. Gnister i snø. Dikt av Nirmal Brachmachari. kr 100
.....stk. Hva var galt med NKP (Falken forlag) kr 250

RV skal sende bestillinga til:

Navn _____
Adresse _____
Postnummer _____
Poststed _____

Fokus på TYRKIA

Kurdistan og Tyrkia er sprengstoff på verdensplan. Dermed kan det også bli en svært viktig brekkstang mot kapitalisme og imperialismen.

Av Bjarke Friborg

Stadig flere har etterhvert hørt om kurderne, blant annet gjennom den siste tidens oppmerksomhet i media. Men det er fortsatt mindre kjent hvordan krigstilstanden og "antiterrorlovene" også blir brukt uhemmet mot venstresiden, fagforeningsfolk og menneskerettsaktivister. Og som vanlig slåss kvinner mot den dobbelte undertrykkingen.

IKKE EN RETTSSTAT

Mens Bondevik mener Tyrkia er en rettsstat, bruker Amnesty betegnelsen "livsfarlig demokrati".

Selv om det offisielt ikke er satt i verk dødsstraff siden midten av 1980-tallet, har antallet utenomrettslige likvideringer til gjengjeld økt kraftig. Gjerningsfolkene er de halvoffisielle dødspatrujlene som nesten utelukkende rekrutterer fra fascistpartiet MHP eller "de grå ulver". Noen av dem gir seg også ut for å være islamister, for eksempel den mystiske Hizbollah-gruppen som har drept over 1.000 mennesker siden 1990.

Antallet døde må telles i tusener, men politikken har likevel full støtte fra et flertall i parlamentet. Og hvis politikene en sjelden gang utviser omsorg for menneskerettighetene, er det uansett det mektige Nasjonale Sikkerhetsrådet (MGK) som har det siste ordet. Siden militærkuppet i 1980 har MGK hatt grunnlovsfestet rett til å blande seg inn i absolutt alt de selv mener er viktig, inkludert for eksempel pensum på skoler og universiteter.

Spesialguvernøren som hersker over områder med unntakstilstand (dvs. Kurdistan) har rett til å avsette dommere og byråkrater, og har i prinsippet mer makt enn republikkens president. Utover 1990-tallet er det dessuten blitt avdekket hvordan mafia-gjenger har infiltrert statsmakten, og

Tyrkias statsminister Bülent Ecevit.

Leyla Zana ble sendt i fengsel for å ha snakket kurdisk i parlamentet.

hvoran det korrupte politiet er dypt involvert i narkotikasmugling.

ARBEIDERKLASSEN KJEMPER

Selv om kurderne er mest utsatt for krigen direkte, har skiftende regjeringer samtidig drevet klappjakt på fagforeningsfolk som kjemper for demokrati og levelige arbeidsforhold. Militær-grunnloven fra 1983 innførte for eksempel forbud mot fagorganisering innen offentlig sektor.

Dette ble først tillatt i 1995, etter omfattende aksjoner og arbeidskamper. Dermed fikk Norsk Kommuneforbund en søsterorganisasjon i Tyrkia ved navn KESK, som på kort tid har klart å bli det nest største forbundet i landet med 500.000 medlemmer (derav 30% kvinner). De er også den mest kampvillige fagorganisasjonen, og krever blant annet retten til kollektive overenskomster.

I juni 1998 kom det til gatekamper og konfrontasjoner med politiet, etter at 60.000 offentlig ansatte gikk til streik mot elendige lønnsvilkår. KESK er det eneste forbundet som går åpent mot krigen, og som konsekvent krever fred og demokrati.

KONFLIKT MED MILITÆRET

Tre ganger i etterkrigstiden har det vært militærkupp i Tyrkia, i 1960, 1971 og 1980. Hver gang har det vært på bakgrunn av et økende antall strei-

ker og militans i arbeiderbevegelsen. Det var også flere protester mot den statlige fornektingspolitikken over for mindretall.

Så sent som i 1997 ble det største partiet i landet forbudt, til og med mens det satt i regjering. For en gangs skyld rammet forbudet islamistene frem for venstresiden, men islamistene hadde gått frem på en kampanje mot korrupsjon og den økende fattigdommen. Dermed trakk de velgere fra sosialistene, som er dypt splittet på om det nytter å stille til valg.

Ved siden av det kurdiske HADEP finnes det også tre andre lovlige venstrepartier (ÖDP, EMEP og SIP med til sammen omkring 3% av stemmene), mens resten er illegale og væpnede undergrunnsgrupper. I dag er det over 40.000 mennesker i fengsel, mistenkt for samarbeid med de forbudte partiene.

DOBBEL UNDERTRYKKING

Kvinner i Tyrkia er blant de aller mest undertrykte i samfunnet. Selv om det offisielt har vært likestilling siden 1923, er virkeligheten fortsatt dypt preget av et knugende mannsherredømme. I praksis betyr det at konemishandling er utbredt, og at noen kvinner fremdeles blir utsatt for nærmest slaveliknende forhold i hjemmet.

Selv om kvinneandelen i arbeidsstyrken i dag er 34% (det høyeste i noe muslimsk land, og høyere enn Italia 31,9% og Spania 24,5%), så får kvinner fortsatt de dårligst betalte jobbene med minst innflytelse på sin arbeidssituasjon. I dag dukker det opp nye kvinnegrupper over alt, og PKK har til og med stiftet en egen kvinnegerilja med over 5.000 soldater. Stadig flere kvinner går i spissen for opprør og aksjoner, og kvinnekampen har vist seg som en eksplosiv kraft. Samtidig har krigstilstanden gått hardest ut over kvinnene, som blir dobbelt undertrykt.

Ironisk nok var det den første kvinnelige statsministeren som ga militæret frie tøyler til systematiske overgrep mot kvinner både fysisk og psykisk. Kvinner kles for eksempel alltid nakne i forbindelse med en arrestasjon. Seksuell trakassering, voldtekt og tortur er vanlige avhørsmetoder, ikke minst inne i selve krigssonen.

Heller ikke gravide blir spart, snarere tvertimot: Det finnes utallige rapporter om slag og spark mot gravides mager, ofte for å direkte provosere frem en abort. Siden 1997 har menneskerettsorganisasjonen IHD hatt en egen avdeling spesialisert på politivold mot kvinner. Lederen av denne heter Eren Keskin, og hun har fått flere mordtrusler.

Kurdisk motstand

Kurdistan Arbeiderparti, PKK, er den ledende kraften innen den kurdiske motstandsbevegelsen. Siden 1984 har de drevet med geriljakrig mot det tyrkiske koloniveldet, og har oppslutning fra et stort flertall av kurderne i Tyrkia

PKK har også vunnet frem blant kurderne i Nord-Irak (Sør-Kurdistan), som til nå har vært dominert av de to gamle føydalpartiene PUK og KDP. I praksis har de utkonkurrert alle de andre tyrkisk-kurdiske venstregruppene, som enten er gått i oppløsning eller har meldt seg inn i frigjøringsfronten ERNK.

ERNK er i praksis kontrollert av PKK, selv om PKK også har gjort et stort arbeid for å få til samarbeid mellom de ulike partiene. Den kurdiske fjernsynskanalen Med-TV (fra 1995) er for eksempel åpen for alle politiske retninger, akkurat som det kurdiske eksilparlamentet fra 1992. På denne måten har PKK forsøkt å lære av sine feil, og har offentlig tatt selvkritikk på en rekke områder.

TERRORISTER?

På 1970-tallet var PKK kjent for å fysisk gå til angrep mot sine rivaler, og på 1980-tallet fant det sted en rekke harde interne utrenskingskampanjer og likvidasjoner av avhoppere. I perioden 1987-1990 stod de dessuten bak drapene på omlag 100 fascistiske skolelærere, samt på familiene til de såkalte "landsbyvaktene" (dvs. høyreekstremer kurderne som tar opp våpen mot sine egne).

Det er disse aksjonene som både Amnesty og Tyrkia trekker frem for å kritisere PKK. Likevel er det bare Tyrkia og USA som kaller PKK for terrorister, mens Amnesty kaller dem for en "væpnet organisasjon". Siden 1990 har PKK forsøkt å innføre et klart skille mellom sivile og militære mål, og har blant annet underskrevet Geneve-konvensjonen om behandling av krigsfanger.

VENSTRESIDA

De tyrkiske venstrepartiene har tradisjonelt vært skeptiske over for PKK. Dette har imidlertid endret seg noe utover 1980- og 1990-tallet, etter at begge sidene har tatt selvkritikk. Tidligere ble for eksempel kurderne sett ned på, og PKKs krav om selvbestemmelse stemplet som en type "omvendt rasisme".

I dag har de tyrkiske sosialistene stort sett godtatt den kurdiske frihets-

kampen, samtidig som PKK har tonet ned kravet om løsrivelse til fordel for en demokratisering innen Tyrkia. Samtidig er det stort sett enighet om at det er kurderne selv som må bestemme, frem for de tyrkiske generalene.

Det siste tiåret har det vært flere samarbeidsdiskusjoner, og i 1998 gikk 9 ulike grupper sammen med PKK om en felles aksjonsplattform, kalt BDGP eller "Plattformen av Forente Revolusjonære Krefter".

Etter arrestasjonen av Abdullah Öcalan 16. februar i år har det vært flere sympatiaksjoner, men også en rekke gnisninger på grunn av en ny gruppe som kaller seg "Kurdiske Hevnbrigader". "Hevnerne" har blant annet kastet bomber i stormagasiner og drept uskyldige tyrkere, og mange mener at PKK ikke har tatt tilstrekkelig avstand fra dem. Venstresiden for øvrig har kalt dem for "fascister og provokatører", mens PKK bare har kalt dem for "misforståtte og desperate islamister".

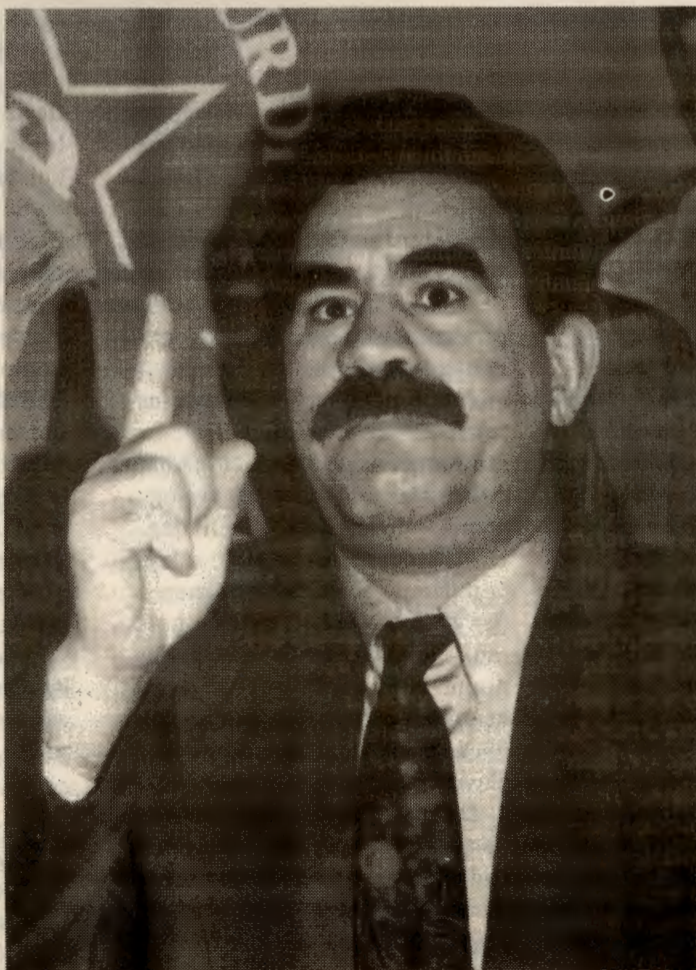
ASSIMILERING

I dag bor over halvparten av kurderne i de tyrkiske byene, mens andre er i Vest-Europa. Alene i Istanbul bor det kanskje 4 millioner kurderne, dvs. ¼ av alle byens innbyggere og ¼ av alle kurderne i Tyrkia. Likevel fikk det pro-kurdiske HADEP bare

2,5% av stemmene i 1995, mot det dobbelte på landsplan og det femdobbelte inne i selve Kurdistan.

HADEP og PKK står med andre ord svakere der det også finnes flere andre folkegrupper (lazar, tsjerkessere, armenere, bosniere og så videre), og der det både finnes mer assimilering og en mer utviklet klassebevissthet.

Men skal PKK noen gang klare å få fjernet de tyrkiske militaristene, er den tyrkiske og multinasjonale arbeiderklassen en uunnværlig alliert. I tillegg er det avgjørende med et internasjonalt samarbeid på grasrotnivå mot USA, Israel og hele NATO-alliansen, for ikke å nevne herskerne i både Irak, Iran og Syria.

Arrestasjonen av PKKs leder Abdullah Öcalan var et hardt slag mot den kurdiske frigjøringsbevegelsen, og har skapt raseri blant kurderne i hele verden.
FOTO: KLASSEKAMPEN

Bjarke Friborg

1. mai i Tyrkia

Årets markering kan bli den hittil uroligste i flere år eller tiår. Spørsmålet er ikke om det er noen som dør, men hvor mange.

Stemningen har vært på kokepunktet helt siden februar og mars, etter dødsfallet til fagforeningsaktivisten Süleyman Yeter som følge av tortur. Begravelsen utviklet seg til en protest mot regimet, med 4.000 mennesker i demonstrasjonstog. Hendelsen har til og med fått en 20-minutters omtale på BBC-World, og er blitt et samlingspunkt for den voksende opposisjonen.

I tillegg har det nettopp vært valg i landet 18. april, og PKK har gitt signaler om at de vurderer å gå til total konfrontasjon dersom det fortsatt ikke er kommet tegn på forhandlingsvilje. Dagen før 1. mai begynner dessuten skueprosessen mot Abdullah Öcalan, og det er umulig å si hvordan folk vil reagere.

BLODIG KLASSEKAMP

Utover 90-tallet har arbeidernes internasjonale kampdag klart å samle over 100.000 mennesker på de største demonstrasjonene, arrangert av en samlet fagbevegelse. I 1997 og 1998 har også de legale venstrepartiene vært medarrangører, mens de illegale gruppene alltid har brukt anledningen til å vise seg frem og demonstrere styrke.

Flere ganger har togene endt opp i gateslagsmål og massakrer, som i 1977, 1989 og 1996. I 1998 var det sammenstøt i flere dager; særlig i Istanbul, der 256 mennesker ble arrestert og en politistasjon sprengt i luften. For tyrkiske arbeidere betyr staten enten batonger og vannkanoner, eller korrupsjon og politibrutalit. I de kurdiske områdene er alle demonstrasjoner forbudt, og militæret er på hvert gatehjørne.

I LY AV NATO-AKSJONEN

Da PKK-lederen "Apo" dro til Roma i november fikk kurderne plutselig mer oppmerksomhet i media enn de har fått sammenlagt gjennom de siste 15 årene med frigjøringskrig. I flere uker og måneder kom dermed Tyrkias skitne krig i det internasjonale søkelyset, hvorefter Kosova-konflikten gjorde at Tyrkia igjen gikk i medias glemmeboks.

I ly av NATO-aksjonen mot Serbia har Tyrkia satt i gang en kjempemessig kampanje mot geriljaen både i tyrkisk og irakisk Kurdistan. Samtidig ble det utløst en rein heksejakt mot alle tilhengere av det pro-kurdiske HADEP-partiet.

Kommandosoldater truet hele landsbyer med utslettelse dersom de stemte "feil". Tusenvis av mennesker er satt i fengsel eller banket opp, noe som nå skjer hver eneste dag.

BF

Mørk Framtid?

Dark Conspiracy er navnet på en rollespillsetting som er satt i vår nære fremtid. I motsetning til de mange andre rollespillene av denne typen, ligger beskrivelsen av verden nært opp til det flere økonomer og samfunnsvitere i dag ser på som en mulig fremtid: Barbariet.

I denne framtidens verden har grådighet og egoisme tatt over som de drivende følelsene i samfunnet, og nesten alle kjemper hardt for å overleve fra dag til dag. Mange klarer det ikke.

Verden som vi kjenner den begynner å ta slutt da investeringene blir mer og mer uansvarlige i den evige jakten på profitt, og det kun blir de store selskapene som overlever. De fleste som har penger ser muligheten for en stadig større fortjeneste, og risikoene de tok for å oppnå dette ble stadig større.

Det var bare et spørsmål om tid før hele systemet kollapset av seg selv. Krieger brøt ut, krieger over olje og vann i Midtøsten, etniske krigere og utrenskninger i Europa og Asia, og i Afrika fortsatte krigene omtrent som før. Nasjoner gikk i oppløsning idet de økonomiske sentrene ikke lenger kunne eller ville "forsørge" de delene av landene som ikke hadde infrastruktur eller produksjonsmidler (omtrent som konflikten mellom nord og sør i

FRAMTIDSVISJONER

I samband med nyskrivingen av RVs program skal *Opprør* presentere en rekke visjoner av fremtiden, inspirert av mange forskjellige miljøer og tenkemåter. **Eirik Nordby** presenterer her en dyster fremtid typisk for rollespill-miljøene.

Arbeiderklassens framtid? Artikkelforfatteren presenterer en mulig framtid, hentet fra en rollespillverden, men skremmende sannsynlig. Fra boken *Dark Conspiracy*.

Italia i dag). Enhver måtte passe på seg og sine, og "utlendingene" i byen noen få kilometer unna kunne en ikke ta hensyn til. Etter flere år med slike konflikter hadde meste-parten av infrastrukturen blitt ødelagt, og folk var fattige men fortsatt tungt bevæpnet.

En vanlig reaksjon ved krisetider er at folk trekker inn til byene i søken etter noe å gjøre, og også her er nesten all befolkningen delt på noen få enorme byer. De store strekningene mellom byene er tynt befolket og under kontroll av kriminelle bander. Bare de største motorveiene mellom byene er fortsatt holdt åpne av politiet. Og de som fortsatt prøver å tyne ut en eksistens ute på landet har erkjent at de må klare seg selv.

I denne realistiske fantasiverden er det de store nasjonale og multinasjonale selskapene som sitter med makta. De har egne politiske partier, eget politi og egne væpnede styrker. Da USA, i et desperat forsøk på å skape ny interesse for nasjonal politikk, tillot folk å selge stemmene sine var det fritt fram for

de som hadde penger å rive til seg den makta som i en viss grad var demokratisk. Kun få av de tradisjonelle statene som vi kjenner i dag eksisterer fortsatt, og de er sterkt svekket, og kan ikke lenger håndheve "den gamle loven" eller beskytte de idealistiske prinsippene som de er bygd på.

Samfunnet har fått en ny klasseinndeling der de aller fleste i samfunnet har havnet helt på bønn. Arbeidsløse, uten rettigheter og uten håp lever de fra dag til dag. Disse holder til utenfor de såkalte "safe zones" - sikkerhetssonene - der verken den statlige eller korporative loven setter fot uten god grunn. Det som i vårt samfunn er kriminell aktivitet er blitt en del av hverdagen; ran, drap, utpressing og slavehold.

De som utgjør middelklassen i dette samfunnet er de som fortsatt har jobb eller utvikler ideer eller kunst. De aller fleste som er i arbeid bor inne på de store fabrikkområdene som er beskyttet av bedriftens politi, og livet der er det som minner mest om det livet de

fleste av oss lever i dag. De få som lever et liv i luksus er de som har kontroll over de store selskapene, og de lever i "hus" som omfatter flere kvartaler, med egne parker og rekreasjonstilbud, privatlærere og godt befestet mot omverden. Det er sjelden de overhodet forlater boligkompleksene sine.

Dette er kort fortalt fremtidsvisjonen til noen spilldesignere med mye fantasi, men også med et ganske realistisk bilde på hvordan verden kan utvikle seg dersom kapitalkreftene og grådigheten får fritt spillerom. Det er med dette i bakhodet vi må jobbe for en bedre verden der klassene ikke lenger eksisterer og der produksjonen blir lagt opp etter alles behov.

Eirik Nordby

Note: I et rollespill der du selv er med å bestemme handlingen, men der noen allerede har lagt rammene - «settingen» - gjennom å beskrive hvordan samfunnet ser ut. Noen spill finner sted i en rein fantasiverden, gjerne inspirert av den europeiske middelalder eller science-fiction.

Nytt RV-program

Visjonene om et nytt samfunn finnes på lærerværelser, rundt kjøkkenbord og i demonstrasjonstog. Nå skal disse visjonene diskuteres og samles til et flunkende nytt program for RV.

Av Lars Nygaard

Programmet har blitt skrevet som en slagmark for forskjellige tolkninger av revolusjonær ideologi, og lar seg ikke så lett bruke i agitasjon for sosialisme eller for RVs politikk, uttalte RV-leder Aslak Sira Myhre til Opprør nr. 10-98.

Med det utgangspunktet fremmet han et forslag om sette igang en prosess for å nyskrive hele RVs program. I vedtaket het det blant annet: «Et revolusjonært og alternativt program må i dag legge større vekt på miljø, teknologi og globalisering og ta inn over seg den form som dagens eksisterende sosiale bevegelser har, i Norge og i verden».

Forslaget ble vedtatt og nå er vi igang. – Prosessen fram mot det nye programmet er en av hovedprioriteringene for denne perioden, sier RVs nestleder Randi Holmelid. – Vi skal bruke denne prosessen til å lage et utdrettet og godt program, samtidig som vi skal utvikle ny politikk og knytte til oss nye mennesker og miljøer.

RVs nye nestleder, Randi Holmelid, oppfordrer til debatt. FOTO: KLASSEKAMPEN

For å legge opp prosessen slik at det er enklest mulig for lag og enkeltpersoner å delta skal det settes ned en spesiell arbeidsgruppe som skal finne relevant studiemateriale som lagene kan bruke i prosessen, ta imot innkomne forslag, sortere dem og sende dem ut igjen for videre diskusjon.

Sentralen må også lage en del hefter på de «viktigste temaene», og ta seg av det praktiske arbeide med alle utsendinger og lignende. – Det er viktig at «sentralen» ikke legger for mange politiske føringer, men fanger opp ønsker fra lag og medlemmer, sier Holmelid til Opprør, spesielt ikke i begynnelsen: det er RVs medlemmer som skal legge premissene for denne debatten.

Den første tiden/måneden skal brukes til å diskutere hvordan vi vil at programmet skal se ut: Hvor langt det

bør være, hvor hovedvekten bør ligge, og så videre. – Vi bør bruke sommerleiren til å ta en del av de største diskusjonene, fortsetter Holmelid. – Diskusjonene i lagene bør være igang til Sommerleiren 1999; og Sosialismestevnet år 2000 blir også et viktig punkt i prosessen, så det bør foreligge helhetlige endringsforslag slik at folk får mulighet til å diskutere disse.

Det har gått ut oppfordringer til nettverk og utvalg i RV om å komme med i debatten, og flere lag er allerede i gang. – Send inn forslag til studiemateriell, sett i gang møter og konferanser, trekk med folk i diskusjonen, oppfordrer Randi Holmelid, så kan vi utvikle et program for å forandre Norge og verden!

Raude dagar i Odda!

Siste helga i mai arrangerer Hordaland Raud Valallianse programkonferanse i Odda.

Alle som står på vallistene er spesielt inviterte, pluss alle kontaktpersoner og interesserte frå heile Hordaland og frå nabofylkene. Friskt ordskifte, vårblooming og bedriftsvitjingar skal gje ein pangstart for valkampen til dei raude på vestlandet.

Terje Kollbotn frå Odda RV er oppglødd fram for konferansen, og ser for seg ein programprosess som skal gå heilt fram til samlinga.

– Det er viktig å knytte saman lokalplanet med fylkesplanet, og det

nasjonale med det internasjonale. Målsettinga er ein heilstøyt politikk, som vi kan leggje fram til kommune- og fylkestingsvalet. Vi har invitert så vel fagrørsla som kvinne- og miljørørsla, for å gå meir i dialog med dei vi ønskjer å vere på parti med.

Det ferdige tidsskjemaet blir delt ut på 1. mai, men allereie no er det mykje som er spikra, seier Kollbotn.

– Først er det ei samling for alle listefolk og kontaktpersoner, etterpå blir det ordskifte om kommuneøkonomi og konkurranseutsetjing. Energi-, industri- og miljøpolitikk får ein eigen bolk, for å få fram samanhengen. Kulturinnslag og sosialt liv er ein sjølvstøtt del av programmet, slik at nye og gamle RV-er kan knytte band og kontakter

Terje Kollbotn drar igang programdebatten på Odda RVs konferanse i mai.

TID: fredag 28.- søndag 30. mai.

STAD: Fagforeningssalen i Odda

PÅMELDING:

*Odda RV, Boks 287, 5751 Odda

*Hordaland RV, Boks 992, 5001 Bergen, tlf. 55 31 64 21, 55 31 99 70

Bjarke Friborg

Bergen RV

Årsmøtet i Bergen RV satte som mål å få tre representanter i bystyret, det vil si passere 4,5 % av stemmene. De ti kumulerte øverst på lista har sagt ja til å jobbe som en kollektiv i bystyret, og det ser ut til å bli en svært sterk gruppe.

I Bergen har det vist seg å være llettere å aktivisere medlemmer og diskutere politikk i tettere enheter som bydelslag enn gjennom de felles medlemsmøtene for hele Bergen. Pr. i dag har Bergen RV tre bydelslag: Åsane, Landås og Sentrum.

Diskusjonslister på internett

RV e-post-liste for intern debatt og informasjon har nå kommet ordentlig i gang etter landsmøtet, og listen spilte en sentral rolle i forbindelse med listestillingsarbeidet. Det har blant annet vært flere innlegg om RVs internasjonale arbeid, anti-krigsaksjoner, Kurdistan-solidaritet. Det pågår nå en debatt om hvordan internett kan være med å bygge organisasjonen, uten å utestenge dem som ikke har tilgang på e-post.

Pekere til RV-listen, Klassekampen-forum og Klassekampens kvinnenett finnes på RVs internetsider: www.rv.no. Påmelding til Sosialistisk Nettverks diskusjonsliste (se side 14-15): Send e-post til perimath@ifi.ntnu.no. Skriv fullt navn, adresse og lokallag. Deltagelse på listen forutsetter at man både er RV-medlem og enig i grunnlaget og formålet for Sosialistisk Nettverk.

Bli med i NTEU!

Nei til EU har starta opp ei massiv vervekampanje, som skal gje nytt liv til den gamle kamporganisasjonen. Opprør har snakka med Hege Myklebust som er Nei til EU sin generalsekretær og ansvarleg for gjenoppbygginga.

– Den einaste måten å vinne fleirtallet om att er gjennom ein sterk og velinformert grasrotorganisasjon. No vendar me oss til nye og gamle allierte for å få flest mogleg til å betale kontingent, seier ho om ambisjonane på kort sikt.

– Media driv ei kampanje for at folk skal snu seg frå Nei til Ja, nett som i 1993-94. Meiningsmålingar blir slått stort opp, slik at Ja-framgangen kan spikrast heilt fast og bli ein sjølvoppfyllande profeti, meiner ho. – Er du mot EU lyt du og vere medlem i Nei til EU, er hennar siste ord før hun skal i møte og leggje opp nye planar for kampen framover.

Plattform

Sosialistisk Nettverk har som formål å bidra til gjenreisinga av en sterk og aktivistisk revolusjonær bevegelse i Norge. Vi vil styrke kampen for et sosialistisk folkestyre, blant annet ved å være pådrivere for utviklinga av en fornyet visjon for sosialisme. Vi tror det fins et grunnlag for oppsving i kampen for sosialisme, ikke minst blant ungdom og i den organiserte arbeiderklassen, som de eksisterende partiene i dag ikke er i stand til å utnytte.

Sosialistisk Nettverk vil arbeide innad i RV, som i dag samler viktige deler av den revolusjonære venstresida i Norge. Vi vil arbeide for at RV utvikler seg videre som et sjølstendig parti med allsidig praksis, samtidig som vi ser den store verdien RV i dag har som allianse og samlingspunkt for revolusjonære. Vi ønsker at RV skal ta initiativ til diskusjoner og samarbeid også utafør RVs rammer når dette er mulig. Sosialistisk Nettverk mener at RV i dag er det partiet revolusjonære må bygge. Vi vil arbeide for at alle grupper i partiet bestemmer seg for å prioritere bygginga av RV framfor sin egen gruppes interesser.

Sosialistisk Nettverk vil bekjempe alle antidemokratiske tradisjoner som fins innafor revolusjonære bevegelse. Eitpartistyrte samfunn som Sovjet og Kina utvikla aldri noe folkestyre, de fjerna seg lengre og lengre vekk fra sosialismen. Marxismen, en teori for opprør og frigjøring, ble forvrent til en statsreligion for å sikre makta for den framvoksende herskerklassen. Mange revolusjonære bevegelse har blitt prega av denne typen herskermarxisme, noe som har vært til stor skade for venstresida. Sosialistisk Nettverk vil arbeide for ei kritisk holdning til alle slags marxistiske "sannheter", samtidig som vi vil forsvare det revolusjonære innholdet i marxismen.

Sosialistisk Nettverk tror ikke det kan finnes én enhetlig revolusjonær bevegelse, det vil finnes flere ulike tendenser og bevegelse som virker sammen i kampen mot kapitalismen. Det er viktig at ulike revolusjonære strømninger kan samarbeide og lære av hverandre, heller enn å bekjempe hverandre som bite fiender. Dette betyr ikke at vi vil ha mindre klare standpunkter på venstresida eller mindre diskusjon om revolusjonær teori og prinsipper - tvert imot - men det betyr at vi vil bekjempe sekterisme.

Sosialistisk Nettverk vil arbeide for å utvikle forståelsen av sosialismens historie. Men debatter om fortida har bare verdi hvis de knyttes til et konstruktivt arbeid for å utvikle et program for den revolusjonære kampen i dag og i framtida. Sosialistisk Nettverk ønsker å være ei drivkraft og et samlingspunkt for breie diskusjoner om venstresidas utfordringer og veivalg. Vi vil arbeide for at RV lokalt og sentralt tar initiativ til møter, hefter, artikler og andre tiltak som kan føre diskusjonene framover.

Sosialistisk Nettverk vil arbeide for at den sosialistiske venstresida kommer videre fra dagens situasjon, der partimønstret ikke er i samsvar med virkelige politiske strømninger, og oppnår større enhet og avklaring om et teoretisk og politisk grunnlag for kampen for et sosialistisk folkestyre. Sosialistisk Nettverk mener det er nødvendig at den radikale ungdommen tar et stort ansvar i arbeidet for å reise ei ny venstreside.

«Partititen

Et politisk sett brokete miljø rundt en diskusjonsliste på internett har dannet en tendens i RV. Sosialistisk Nettverk, kaller de seg, og Opprør har snakket med noen av dem.

Av Bjarke Friborg

Størsteparten av opprørsbølgen rundt 68-nerasjonen ble fanget opp av de to nye organisasjonene SV og AKP/ML, som har vært dominerende på venstresiden frem til i dag. Mens SV samlet ulike venstresosialistiske strømninger i et valgforbund som raskt ble et parti, stod AKP på et marxist-leninistisk eller maoistisk grunnlag inspirert av den kinesiske kulturrevolusjonen.

30 år senere er det mye som har endret seg, etter at Erik Solheim har gjort sitt beste for å eliminere det gamle SV-grunnlaget og "modernisere" partiet til det ugjenkjennelige. Samtidig har maoistene blitt færre og konkurrerer i dag med en rekke andre revolusjonssyn innen Rød Valgallianse (RV). Fra 1975 til 1991 var RV en ren valgfrent for AKP, men ble deretter åpnet for andre typer strømninger med full rett til å gi ut egne blader og annet materiell.

Ved siden av AKP finnes det i dag "ML-gruppen Revolusjon" som står på et marxist-leninistisk grunnlag, i tillegg til de trotskistisk-inspirerte og anti-stalinistiske smågruppene AMG (Arbeidermaktgruppa) og RF (Revolusjonært Forbund). Det store flertallet av RVs medlemmer står likevel uten for disse grupperingene og er først og fremst medlemmer av RV.

Utover hele 1990-tallet har det vært strid om retningen fremover for RV. Denne striden pågår stadig, selv om flere har gjort RV til sitt partiprojekt. Etter at landsmøtet i januar vedtok å skrive et helt nytt prinsippprogram, er det mye som står åpent for hvordan RV skal utvikle seg. En del av diskusjonen har gått på spenningen mellom å være en allianse og et parti, og på holdningen til de såkalte "sosialistiske land".

– Ta RV i bruk!

Organiseringen av en partitendens i RV kan sees som et positivt bidrag til organisasjonsmangfoldet og bredden i RV, men det er fare for at «Sosialistisk Nettverk» kan skyte seg selv i foten, kommenterer partileder Aslak Sira Myhre. Sira Myhre stiller spørsmålsteget ved hva det er tendensen skal gjøre som ikke kan gjøres innen for rammene av RV.

Selv om det er helt legitimt å organisere tendenser i RV er det ikke sikkert det er så klokt, fortsetter Sira Myhre; hvis målet er å sette igang åpne diskusjoner rundt ideologiske spørsmål kandet, i lys av at landsmøtets vedtak om nytt partiprogram, være at tendensorganiseringen sparker inn åpne dører. – I verste fall kan denne måten å organisere seg på føre til at diskusjonen i RV skjjer i grupper, og deretter mellom grup-

Elisabeth Kvalheim: – Det vil alltid finnes uformelle nettverk i en organisasjon, derfor mener jeg at det er bedre å sette navn på og la det være åpent.

Høsten 1998 førte interessen for sosialismepunktet til at en rekke eldre RUere og yngre RVere ble med på den såkalte "tendenslisten". Frem til nå har det vært en uformell debattliste på internett, med bare en foreløpig politisk plattform. Listen har ikke gjort noe mer organisert enn å diskutere sosialisme og en rekke andre ideologiske spørsmål, for eksempel synet på stalinisme og maoisme og hvor vi skal hente næring til nye tanker. Miljøet har dessuten vært ganske brokete: I tillegg til de nypåmeldte RUerne er det for eksempel personer som meldte seg ut av AKP i 1991, samt personer som er tilknyttet AMG og RF.

Opprør har snakket med noen av de ca. 40 deltakerne på tendensens diskusjonsliste.

per, noe som kan gjøre det vanskeligere å føre åpne diskusjoner på grunnplanet i RV; hvis målet er å gjøre RV til et parti kan virke noe selvmotsigende å organisere en ekskluderende organisering.

Lederen i Arbeidernes Kommunistparti, Jorun Gulbrandsen, legger vekt på at det må være en balanse mellom å diskutere ismer og historie, og å jobbe med dagens politiske situasjon: – På RVs landsmøte ble diskusjonene rundt listestilling og privatisering fullstendig overskygget av diskusjoner om fortiden, og jeg håper «Sosialistisk Nettverk» kan bidra til at RV nå setter fokus på valgkampen, kampen mot privatisering, mot EU/EØS og ikke minst kampen mot NATOs krigføring.

LN

tendensen» i RV

ELISABETH KVALHEIM (22, PERMITTERT FISKERIARBEIDER I BERGEN, REDAKTØR AV VENSTRE OMI)

– Er det virkelig behov for en ekstraorganisering innen RV?

– Poenget med debattlisten er nettopp å bringe sammen ulike miljøer og grupper innen RV for å se hva vi har felles og ikke felles. Frem til nå har det krevd mye debatt og en del oppklaringsrunder, men vi tror det har lagt grunnen til et mer sammensveiset RV. Jeg mener ikke det er et problem med tendenser og fraksjoner innen partiet. Det vil alltid finnes uformelle nettverk i en organisasjon, derfor mener jeg at det er bedre å sette navn på og la det være åpent.

– Hvorfor har dere først blitt enige om en plattform nå?

– Listen begynte i det små, og ble først noe større etterhvert som vi diskuterte. Dessuten var vi uenige om en del enkeltsaker, for eksempel synet på RV som en allianse eller noe mer, og synet på nasjonalisme. Poenget var også å sette i gang diskusjon og skape kontakter, mer enn å spikre en ferdig plattform der alle svarene er gitt. Plattformen er noe vi må utvikle etterhvert.

JØRN MAGDAHL (49, LEKTOR PÅ NØTTERØY, LEDER I RV 1995-97)

– Hva var egentlig meningen med å opprette "tendenslisten"?

– Utgangspunktet var å samle alle oss som ikke er marxist-leninister, men likefullt ser seg som revolusjonære marxister og sosialister. Vi følte det var et behov for å gå dypere oss i mellom, ut fra en del enighet og en god del uenighet. I løpet av høsten viste dette seg som et svært fruktbart grunnlag for ideologiske diskusjoner, og debatten blomstret opp gjennom e-posten.

– Du var lenge medlem av AKP, og i to år var du leder i RV. Hvorfor nå dette prosjektet?

– Mange som meldte seg ut av AKP har nok brukt mye tid på å kritisere det gamle. Nå er vi noen som har forsøkt å formulere noe positivt, slik at vi kan komme videre. Det nye "sosialistiske nettverket" mener jeg er et viktig skritt fremover for å få til mer ryddige diskusjoner både innad og utad.

– Vil du at RV skal melde seg inn i den Fjerde Internasjonale (FI)?

– Det er ikke derfor vi har opprettet debattlisten. Personlig er jeg

fornøyd med at landsmøtet vedtok en åpning for å sende observatører på deres kongresser. FI har etterhvert utviklet mye bra politikk, først og fremst synet på demokrati under sosialismen og deres ønsker om å jobbe for "omgruppering" og bryte ned fastlåste frontlinjer. Slik sett mener jeg RV og FI har noe å tilføre hverandre.

PÅL HELLESNES (24, STUDENT, LEDER I SØR-TRØNDELAG RV MED 8 ÅRS FARTSTID I RU)

– Hva tror du dette betyr for "skilsmissebarnet" Rød Ungdom?

– RU har i dag to moderorganisasjoner, RV og AKP, noe som til tider har vært en vanskelig balansegang. Jeg tror RU har nådd et nivå hvor vi må ha en mer aktiv rolle i de ideologiske diskusjonene på venstresida. Vi må sjølvsagt diskutere de tingene som lå til grunn for bruddet mellom RV og AKP, men det er uheldig om diskusjonene stopper der. Vi må prøve å komme videre i debatten, og ikke bare bidra til fortsatt grøftegraving. Målet med debatten må være større revolusjonær enhet, ikke mer splittelse. Jeg vil gjerne poengtere at vi må vekk fra den klassiske grøftegravingen. For meg er "sosialistisk nettverk" en samlingsplass for oss som ønsker å utvikle RV som parti og allianse og en arena for å ta disse diskusjonene.

HÅKON KOLMANNKOG (25, HISTORIESTUDENT OG STYREMEDLEM I RØD FRONT)

– Hvorfor har dere ikke brukt RVs egen debattliste?

– RV-lista har ikke fungert skikkelig før etter landsmøtet. Dessuten ser jeg behovet for mer diskusjon om ideologi, samtidig som jeg mener det er viktig å underordne sine egne prosjekt under RV. Styrken ved nettverkslista er nettopp fokuseringa på den politiske debatten, i steden for på bokstavkombinasjoner.

– Noen sier at dette er et "trotskist-prosjekt"?

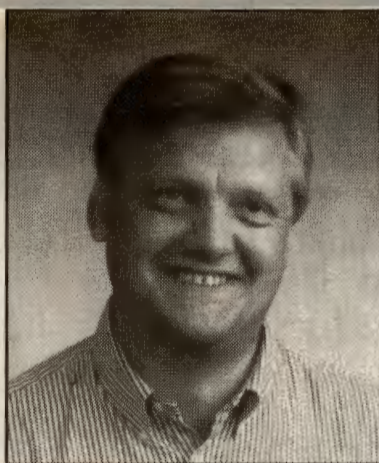
– Jeg kommer fra en helt annen tradisjon enn den trotskistiske og med bakgrunn blant annet fra målørsla kan jeg vel neppe bli beskyldt for å være anti-nasjonal. På lista er det for eksempel stor uenighet om det nasjonale spørsmålet, selv om vi er enige om andre ting. Derfor er det feil å tolke nettverket som "trot-

Håkon Kolmannskog: – Vi må ta et oppgjør med den såkalte "herskermarxismen" og reise en visjon om folkestyre under sosialismen.

Pål Hellesnes: – Vi må diskutere hvorfor bevegelsen ble splittet opp, men også forsøke å overskride motsetninger som nå er utdaterte.

Jørn Magdahl: – Utgangspunktet var å samle alle oss som ikke er marxist-leninister, men likefullt ser seg som revolusjonære marxister og sosialister.

Randi Holmelid: – RV må bygges nedenfra gjennom partidemokratiet og grunnorganisasjonene.

skistisk", det finnes ulike syn der, akkurat som i RV som helhet. Desverre er det en utbredt hobby i ML-bevegelsen å stemple annerledes tenkning som enten "trotskisme" eller "høyre". Jeg mener tverimot det er "venstre" å ta et oppgjør med den såkalte "herskermarxismen" og å snakke om folkestyre under sosialismen.

RANDI HOLMELID (25, UTDANNET KOKK OG NESTLEDER I RV)

– Er det ikke et problem at du som nestleder i RV er medlem av en organisert gruppe innad i partiet?

– I RV er det tendens- og fraksjonsfrihet akkurat som i Lenins bolsjevikparti frem til 1921. Det vil si at medlemmene har rett til å gå sammen i grupper for å utvikle poli-

tikk sammen med dem man står nærmest. I mitt tilfelle så var det "tendensen" som virket mest riktig, fordi den representerer et sosialismesyn som jeg i stor grad er enig i. Andre er med i AKP, eller i minigruppen "Revolusjon". For meg er det viktig å ta et klart standpunkt mot stalinisme.

Samtidig mener jeg det er viktig at både vi og de andre organiserte gruppene i RV greier å føre en saklig og åpen debatt oss i mellom og i RV slik at flest mulig kan delta. Selv om man ofte har diskusjoner på tvers i organisasjonen, er det likevel klart at RV må bygges nedenfra gjennom partidemokratiet og grunnorganisasjonene.

BF

HVOR MANGE DAGER I UKA KJØPER DU UTENRIKSNYHETENE TIL KLASSEKAMPEN?

En av hovedoppgavene til Klassekampen er å gi Bill Clinton en blåveis, gjerne hver dag. Hvorfor? Fordi den amerikanske presidenten er hovedansvarlig for drapene på hundretusener av barn i Irak. Fordi Clinton bomber en bedrift i Sudan som lager medisiner. Fordi han har tatt parti mot palestinerne. Men Clintons politikk er ikke diktert av private forhold. Sex er interessant i tabloidverdenen fordi ordet alltid går inn på forsida, også når det blir krig. For det ligger grunner bak USAs sjølgode opptreden som verdenspoliti, grunner som ved første øyekast kan være vanskelige å få øye på. Det er analysene av disse forholdene du kan lese om i Klassekampen. En tabloidfri sone. I tillegg kan vi fortelle deg om hva som skjer både i Liverpool og resten av EU. Og i Burkina Faso, naturligvis.

Peter M. Johansen
Utenriksleder

TA AVSTAND FRA MENINGSLØSE TABLOIDNYHETER! ABONNER PÅ KLASSEKAMPEN - HVER DAG.

Leser du Klassekampen får du en tabloidfri hverdag, der fornuften og din egen intelligens står i fokus. Klassekampen gjenspeiler folks hverdag både i inn- og utland. Vi går i dybden og gir deg aktuell samfunnsdebatt, uansett kjønn, alder, hudfarge eller politisk ståsted. Våre kriterier for journalistikk er ikke av underholdningsmessig art. Vi skriver om virkeligheten slik den arter seg for folk flest.

Abonner på Klassekampen til kampanjepris! Tilbudet er: 12 måneder for 1.600 kroner, 6 måneder for 825 kroner. Vi gir deg en tabloidfri sone alle dager unntatt søndag.

FYLL UT KUPONGEN ELLER RING: 22 05 95 70.

JEG TAR AVSTAND FRA MENINGSLØSE

TABLOIDNYHETER og vil derfor

abonnere på Klassekampen hver dag!

- send meg Klassekampen i 12 måneder
 send meg Klassekampen i 6 måneder

Navn:

Adresse:Etg.

Postnr:Sted:

Tlf:

Signatur:

KLASSEKAMPEN
hver dag

Kan sendes
ufrikrævet
i Norge.
KLASSEKAMPEN
betaler portoen

SVARSENDING
Avtale nr. 911 000/145

KLASSEKAMPEN
Grønland
N - 0133 Oslo